

พระราชบัญญัติ

ควบคุมคุณภาพอาหาร

พ.ศ. ๒๕๐๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๗

เป็นปีที่ ๑๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุม
คุณภาพอาหาร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะ
รัฐสภา ดังต่อไปนี้

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหาร พ.ศ. ๒๕๐๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารพุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๒

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“อาหาร” หมายความว่า

(๑) วัตถุทุกชนิดที่กินหรือดื่บ แต่ไม่รวมถึงยาตามกฎหมายว่าด้วยการขายยา

(๒) วัตถุที่กินใช้เป็นส่วนประกอบหรือเป็นส่วนประกอบเป็นอาหาร

(๓) วัตถุที่กินใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตอาหาร รวมทั้งสี และเครื่องปรุงแต่งกลิ่นรส

“อาหารที่ควบคุม” หมายความว่า อาหารที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นอาหารที่ควบคุม

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

“ภาชนะบรรจุ” หมายความว่า วัตถุใด ๆ ที่ใช้ใส่หรือหุ้มห่ออาหารโดยตรง

“ฉลาก” หมายความว่า รอยประดิษฐ์หรือข้อความใด ๆ ที่แสดงไว้ที่อาหาร ภาชนะบรรจุหรือหีบห่อ

“ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม เปลี่ยนรูป ปปรุงแต่งหรือแบ่งบรรจุ

“จำหน่าย” หมายความว่า ขาย แลกเปลี่ยน ให้และรวมตลอดถึงมีไว้เพื่อจำหน่ายด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมคุณภาพอาหาร

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ เพื่อประโยชน์แก่การควบคุมคุณภาพอาหาร ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๑) กำหนดอาหารที่ควบคุม

(๒) กำหนดคุณภาพอาหารที่ควบคุมตามชื่อ ประเภท ชนิด ลักษณะหรือมาตรฐานของอาหารที่ผลิตหรือจำหน่าย ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการผลิตหรือจำหน่าย

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

(๓) กำหนดอัตราส่วนของวัตถุที่ใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตอาหารที่ควบคุมตามชื่อ ประเภท ชนิดหรือลักษณะของอาหารที่ผลิตหรือจำหน่าย รวมทั้งการใช้สีและเครื่องปรุงแต่งกลิ่นรส

(๔) กำหนดอาหารที่ห้ามนำเข้าหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร

(๕) กำหนดวิธีการใช้วัตถุกันเสียและวิธีกันเสีย การเจือสีหรือวัตถุอื่นในอาหาร และการใช้ภาชนะบรรจุ

(๖) กำหนดวิธีการตรวจ การเก็บ การยึด การอายัดและการตรวจทางวิชาการซึ่งอาหาร

(๗) กำหนดประเภทและชนิดอาหารที่ผลิตและจำหน่ายซึ่งจะต้องมีฉลาก ตลอดจนข้อความในฉลาก เงื่อนไขและวิธีการแสดงฉลาก

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการควบคุมคุณภาพอาหารขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรมอนามัย ผู้แทนกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ผู้แทนกรมวิทยาศาสตร์ ผู้แทนกรมการค้าภายใน ผู้แทนกรมศุลกากร กับผู้ทรงคุณวุฒิอื่นไม่เกินสิบคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

มาตรา ๗ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่ง
คราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้ง
อีกได้

เมื่อกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ รัฐมนตรีอาจ
แต่งตั้งผู้อื่นแทนได้

กรรมการผู้ได้รับแต่งตั้งตามวรรคสองอยู่ในตำแหน่งตาม
วาระของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตาม
มาตรา ๗ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นผู้ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
เว้นแต่คดีความผิดหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดย
ประมาท

มาตรา ๙ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมา
ประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็น
องค์ประชุม

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีหน้าที่เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) เรื่องต่าง ๆ ตามมาตรา ๕
- (๒) เรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมคุณภาพอาหารตามที่รัฐมนตรีปรึกษา

นอกจากหน้าที่ดังกล่าวข้างต้น ให้คณะกรรมการมีหน้าที่พิจารณาการให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๖ ด้วย

มาตรา ๑๑ ในการปฏิบัติกิจการตามหน้าที่ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งในหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ และให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อจำหน่ายซึ่งอาหารที่ควบคุมตามมาตรา ๕ (๑) เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

การขออนุญาต การอนุญาตและเงื่อนไขที่ผู้รับใบอนุญาตพึงปฏิบัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๓ ใบอนุญาตซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคมของปีที่ออกใบอนุญาตนั้น

ผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบการค้า

มาตรา ๑๔ ถ้าใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ทราบการสูญหายหรือถูกทำลาย

มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย หรือจำหน่ายซึ่งอาหารไม่บริสุทธิ์ตาม

มาตรา ๑๖ หรืออาหารปลอมตามมาตรา ๑๗

มาตรา ๑๖ อาหารที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นอาหารไม่บริสุทธิ์

(๑) อาหารที่มีสิ่งที่น่ารังเกียจหรือสิ่งที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพเจ็บปวยอยู่ด้วย

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

(๒) อาหารที่มีวัตถุเจือปนอยู่ด้วย อันจะเป็นเหตุให้คุณภาพของอาหารนั้นเสื่อมถอย เว้นแต่การเจือปนนั้นเป็นการจำเป็นต่อกรรมวิธีการผลิตและได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว

(๓) อาหารที่ได้ผสมหรือปรุงแต่งด้วยวิธีใด ๆ โดยประสงค์จะปกปิดซ่อนเร้นความชำรุดบกพร่องหรือคุณภาพทรามของอาหารนั้น

(๔) อาหารที่ได้ผลิต บรรจุหรือเก็บรักษาไว้โดยไม่ถูกสุขลักษณะ

(๕) อาหารที่ผลิตจากสัตว์ที่เป็นโรคอันอาจติดต่อถึงคนได้

(๖) อาหารที่มีภาชนะบรรจุประกอบด้วยวัตถุที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพ

มาตรา ๑๗ อาหารที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นอาหารปลอม

(๑) อาหารที่ไม่มีคุณภาพหรือมาตรฐานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๕ (๒)

(๒) อาหารที่ได้สับเปลี่ยนวัตถุดิบแทนบางส่วน หรือคัดแยกวัตถุดิบที่มีคุณค่าออกเสียทั้งหมดหรือบางส่วน และจำหน่ายเป็นอาหารแท้อย่างนั้น หรือใช้ชื่ออาหารแท่นั้น

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

(๓) วัตถุหรืออาหารที่ผลิตขึ้นเทียมอาหารอย่างหนึ่ง
 อย่างไม่ดี และจำหน่ายเป็นอาหารแต่อย่างนั้น หรือใช้ชื่ออาหาร
 แทน

(๔) อาหารที่มีฉลากเพื่อลวง หรือพยายามลวงผู้ซื้อ
 ให้เข้าใจผิดในเรื่องคุณภาพ ปริมาณหรือลักษณะพิเศษอย่างอื่น
 หรือในเรื่องสถานที่และประเทศที่ผลิต

มาตรา ๘๘ ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาสรรพคุณของอาหารอัน
 เป็นเท็จหรือเกินความจริง

มาตรา ๘๙ เพื่อประโยชน์แก่การควบคุมคุณภาพอาหาร
 และเพื่อคุ้มครองอนามัยของผู้บริโภค ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
 โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็น
 หนังสือให้ผู้รับใบอนุญาตผลิตอาหารปฏิบัติการเกี่ยวกับการ
 ดัดแปลงแก้ไขสถานที่ผลิต เครื่องมือเครื่องใช้ ภาชนะบรรจุ
 วัตถุที่ใช้ในการผลิตหรือวิธีการผลิต

มาตรา ๙๐ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่
 เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ
 ดังต่อไปนี้

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

(๑) เข้าไปในสถานที่ผลิตหรือจำหน่ายอาหารเพื่อตรวจสอบคุณภาพอาหาร ภาชนะบรรจุ หรืออื่นๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพอาหาร ในระหว่างเวลาทำงานตามปกติ

(๒) เก็บอาหารที่สงสัยว่าเป็นอาหารไม่บริสุทธิ์หรืออาหารปลอมในปริมาณพอสมควรมาเป็นตัวอย่างเพื่อตรวจสอบ

(๓) ยึดหรืออายัดภาชนะบรรจุหรืออาหารที่มีลักษณะไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ และวิธีการควบคุมคุณภาพอาหาร อาหารไม่บริสุทธิ์หรืออาหารปลอม

มาตรา ๒๑ ภาชนะบรรจุหรืออาหารซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ยึดหรืออายัดไว้ตามมาตรา ๒๐ (๓) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์เป็นที่แน่นอนแล้วว่าเป็นภาชนะบรรจุที่มีลักษณะไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการควบคุมคุณภาพอาหาร เป็นอาหารไม่บริสุทธิ์ตามมาตรา ๑๖ หรือเป็นอาหารปลอมตามมาตรา ๑๗ ถ้ามิได้มีการฟ้องคดีต่อศาล พนักงานเจ้าหน้าที่โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาจสั่งทำลายหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๒๒ ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวข้าราชการในเมื่อผู้เกี่ยวข้องร้องขอ

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

มาตรา ๒๓ เมื่อได้มีประกาศตามมาตรา ๕ (๑) แล้ว ให้งดการผลิตอาหารจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๒ เว้นแต่รัฐมนตรีจะได้สั่งให้ทำการผลิตต่อไปได้เป็นการชั่วคราว ภายในเวลาที่กำหนดตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๒๔ เมื่อได้มีประกาศตามมาตรา ๕ (๑) แล้ว ให้ผู้ประกอบการค้าโดยนำหรือส่งอาหารที่ควบคุมเข้ามาในราชอาณาจักรอยู่ก่อนวันที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดขออนุญาต ตามมาตรา ๑๒ ภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนด

มาตรา ๒๕ เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๒๓ และ มาตรา ๒๔ แล้ว ถ้ามิได้ยื่นขออนุญาตหรือเมื่อมีคำสั่งไม่อนุญาต เพราะเหตุเป็นอาหารไม่บริสุทธิ์ตามมาตรา ๑๖ หรือเป็นอาหาร ปลอมตามมาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้ปฏิบัติการ เกี่ยวกับอาหารนั้นได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๒๖ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตกระทำการฝ่าฝืน พระราชบัญญัติ กฎกระทรวงหรือประกาศซึ่งออกตามความ ในพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยความเห็นชอบ ของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในกำหนด เวลาตามที่เห็นสมควร

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งได้โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อรัฐมนตรีภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๗ ผู้ใดฝ่าฝืนประกาศซึ่งออกตามความในมาตรา ๕ (๓) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๘ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งตามมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๐ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคสองหรือมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๓๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๗

มาตรา ๓๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งตามมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

๑. ใบอนุญาตผลิตอาหาร	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
๒. ใบอนุญาตนำหรือส่งอาหาร เข้ามาในราชอาณาจักร	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
๓. ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๒๐ บาท
๔. กำขอ	ฉบับละ ๒ บาท

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องด้วยกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ มีบทบัญญัติไม่รัดกุมและเหมาะสมกับภาวะการณ์ในปัจจุบัน จึงสมควรปรับปรุงเสียใหม่ให้รัดกุมและเหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของประชาชน